



ସ୍ବାଧୀନତାର ସୁମିଷ୍ଟ ସ୍ବାଦ, ଶୁଭଶଙ୍ଖନାଦ, ତ୍ରିରଙ୍ଗାର ପୂଜା ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ମନରେ ଅସୁମାରୀ ଆଶା ଉଦ୍‌ଘାଟନ । ସେହି ଦିନଠାରୁ ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ତାରିଖକୁ ଭାରତବର୍ଷର ନରନାରୀ ସ୍ବାଧୀନତା ଦିବସ ରୂପେ ପାଳନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି ।

କ୍ରମାଗତ ଏକତାବଦ୍ଧ ଅଧିବସାୟ, ଅଗାଧ ଦେଶପ୍ରେମ, ଗଭୀର ନିଷ୍ଠା, ଘନିଷ୍ଠ ଜାତୀୟତାବୋଧରେ ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧ ଭାରତବାସୀ ବହୁ ଆକାଂକ୍ଷିତ ସ୍ବାଧୀନତା ଭଳି ମହାର୍ଦ୍ଦ ସମ୍ପଦ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ଏକ ସାର୍ବଭୌମ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ରାଷ୍ଟ୍ର ରୂପେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଭାରତ ନିଜର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଅଛି । ଆଜି ସେହି ସ୍ବାଧୀନତାକୁ ସତ୍ତ୍ୱେ

ବର୍ଷ, ସେ ଆଉ ଶିଶୁ ହୋଇ ନାହିଁ । ଦେଶ ପାଳୁଛି ସ୍ବାଧୀନତା ଉତ୍ସବ ଓ ଭାରତମାତାର ଜୈନ୍ତ୍ରୀଗାନରେ ଗଗନ-ପବନ ମୁଖରିତ । ଏହି ମୁଖରତା ଚିରନ୍ତନ ହେଉ, ଏ ସ୍ବାଧୀନତା ଅକ୍ଷୟ ରହୁ, ପ୍ରତିଟି ଭାରତୀୟ ଜାତୀୟତାର ସମଗାନରେ ଘୋଷଣା କରୁ- ‘ଭାରତ ମାତାର ଜୟ’ ।

ପ୍ରାଧ୍ୟାପିକା,

ବି.ଜେ.ବି. ସ୍ୱୟଂଶାସିତ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ସ୍ବାଧୀନତା

ରକ୍ଷକ ନାୟକ

ଆମେ ପହଂତିଲା ବେଳକୁ
ପବନ କମି ନଥିଲା କି ଅଂଧାର
ଦୀପଟିଏ ଜଳୁଥିଲା କେବଳ ।

ପବନର ଆସକ୍ତ ଆକ୍ରମଣରେ
ନା ଲିଭି ପାରୁଥିଲା
ନା ନିଜେ କେବଳ
ଆଲୋକିତ ହେବା ବ୍ୟତୀତ
ଅଧିକ ଆଲୋକ ଦେଇ ପାରୁଥିଲା ।

ଅଥଚ ଆମେ ଏଇ ଦୀପକୁ ଦେଖି
ସମୁଦ୍ର ମଝିରେ ନିଜ ନିଜ ଦ୍ୱୀପ ତ୍ୟାଗ କରି
ଏକାଠି ହେବାକୁ ଆସିଥିଲୁ
ଆଲୁଅ ନ ମିଳୁ ପଛେକେ
ଯେ ଦୀପଟିଏ ଜାଳିଥିଲା
ନିଜ ନିଜ କଞ୍ଚନାରେ ତା’ର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଗଢି
ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନାରେ ମଗ୍ନ ରହିଲୁ ।

ଇତିହାସକାରର କଲମ ମୁନରେ
ଶୁଖିଲା କାଳି ବିନ୍ଦୁ ପରି
ଆମେ କିଛି ବୁଝି ପାରୁ ନଥିଲୁ
ପୁରୁଣା ଚିରା ଖଦୀ ଲୁଗାରେ

ଶୁଖିଲା ରକ୍ତ ବିଂଦୁଟେ ଦେଖି
କଫିନ୍ ଭଳି ଶ୍ୱିର ହୋଇଯାଇଥିଲୁ ।

ଦେହରେ ବସ୍ତ୍ର ନଥିଲା
ଅଂଧାର ଥିବାରୁ ଲାଜ ବି ନଥିଲା ।

ବହୁ ଦୂରରୁ ଶୁଣୁଥିଲୁ ବୀର ବାଦ୍ୟରେ
ବିଜୟର ଧ୍ବଜ ଓ ବିଜୟର ପାଦ ତଳେ
ଚାପି ହେଉଥିବା ମାଟିର ବିକଳ କାଂଦଣା
ବୀର ବାଦ୍ୟ କି କାଂଦଣା କିଛି ବି
ଆମ ପାଖକୁ ଆସୁ ନଥିଲା
ଆମ ମୁଁତ ଉପରେ ଉଡୁଥିବା ପେଟା ବି
ଆମ ମୁଁତ ଉପରେ ବସିବାକୁ
ଘୃଣା କରୁଥିଲା ।

ଆମର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସରେ ପବନ ହେଉଥିଲା
ସଂତ୍ରାସୀୟ ବତାସ
ଓ ଅଂଧାର ହେଉଥିଲା ଭୟଂକର ବିଷ ।
ଆମେ ଆଉ ଅପେକ୍ଷା କରି ପାରିଲୁନି
ନିଜ ନିଜ ଦ୍ୱୀପକୁ ଫେରିଗଲୁ ।

ପାଇକ ସାହି, ସୋରଭା, ନୟାହାଟ,
ପୁରୀ-୭୫୨୧୦୭